

- Когато се сърдиш си много хубава - каза Иванко и погали раменете ѝ.

Вън отекнаха стъпки. На прага се появи Белота. Острият му взор метна подозрителен поглед върху жена си. След това се премести върху снажния болярин, който недалеч от нея подсвиркваше с уста и гледаше през прозореца.

- Здравей, Белота!

- Дал ти господ добро, Иванко... Какво си се сетил за нас в тоя студ?

Ромейката разправи на мъжа си за целта на Иванковото посещение и излезе.

- Нося ти една новина - каза Белота на жена си, когато след малко тя донесе наръху сребърна тепсия нагрятa гроздовица и прясол. - Дойде пратеник от баща ми и каза, че за Коледа ще пристигне на гости Мария. Ей сега го срещнах долу, по друма.

Зоя радостно плесна с ръце. Но по лицето ѝ ясно можеше да се чете, че пристигането на младата ѝ зълва не я радва много.

-Знаеш Сеслав си отиде в къщи? - попита Иванко, като си допи гроздовицата - чакай тогава, ще се отбия в палата, за да ми разправят подробно.

И той отново се впусна в грозната вихрушка.

Ледени игли посипаха клепачите му, острия вятър яростно ожули лицето му, което пламна, сякаш обагрено в червило. Жълтите му кожени ботуши потъваха до горе в снежните преспи. Приближаваше заник. Далече зад планините надничаше тънка бледоалена ивица, която бавно се стапяхе в синьосребърната гладкост на небето. Високият хълм, който Етър заграждаше в дясно от ~~Тръпна~~ ^{Транезица} беше обвит с нов, могъщ крепостен пояс. По средата на платото личаха недовършените основи на новия царски палат. Старата болярска кула беше вече твърде недостатъчна за нуждите на един вла-